

439

טיוטא לפתיחה (עם עהונאים)

גבירותיי ורבותיי,

אף על-פי שהיום כבר 4 בדצמבר, אנו מתכנסים, לפי המנהג שנקבע מידי שנה בשנה, ביום השנה להחלטת עצרת האו"ם על פ' כינון מדינה יהודית, שחל כידוע להיות ב-29 בנובמבר. אפשר למצוא שני חקדימים היסטוריים לדחית ההתכנסות מטעמי נוחיות: האחד היא המסורת היהודית הידועה של "נדחה", אומנם הפעם לא מפני שבת אלא מפני שבאוהו יום היחה ישיבת ממשלה, והשני הוא בפיקציה המשפטית שנוקטת הכנסת כשאינה מספיקה לאשר את החקציב עד חצות ב-31 במרץ. מבחינה משפטית אנו עוצרים אז את השעון, והתקציב מחאשר להלכה שעות אחדות לפני שהישיבה מסתיימת למעשה. עצרנו איפוא כביכול לא את השעון אלא את הלוח, ואנו עומדים ביום 29 בנובמבר. כאשר נחקבלה החלטת האו"ם לפני 17 שנה, היו רבים סבורים כי בחאוויר זה יקבע יום העצמאות של מדינת ישראל. הדבר לא נעשה, והיום ילמנו אתה נאטקע "ל" בעלילת יריב ללפחאא שפולחנא זלמנו ומעורלל. הנהגת ההכרזה שנחקבלה יום קודם בישיבה הידועה במוזיאון תל-אביב. אותה שעה כבר עמדה ההגנה, כבר עמד הצבא הנולד, במערכה כבדה על הבטחת הממשות של הכרזה זו, על הדיפת המתנקלים לעצם קיומנו מן הוגע הראשון.

אין זה מקרה, שכך ולא אחרת נקבע יום העצמאות: הוא נקבע לציונו של המעשה שעשה העם הזה כאן, שעשו הנהגתו ולוחמיו בשליחותו. הוא לא נקבע לציון החלטה בק-לאומית שנחנה לאותו מעשה את המסגרה הדיפלומטית.

כר נשאר יום 29 בנובמבר כדבר בפני עצמו, - היום שבו נתן העולם הנאור, בביטוי האירוגני באו"ם את ברכתו לעצמאות ישראל. דבר זה קובע ברכה לעצמו, וראוי לברכה לעצמו. יש לזכור, כי גם ± התאריך של ה' באייר לא נקבע אך ורק מתוך שיקול פנימי שלנו אלא מחוץ דימונו עם האריך הנובע מהחלטת האו"ם - 15 במאי.

לכן, כשאנו מחכנסים בפרוס העצרת הי"ט של האו"ם, והייתי רוצה לומר כמה מילים בענין זה, צריכים אנו לראות כל הזמן את חשבוננו ואת דרכנו באומות המאוחדות משני האספקטים גם יחד: מצד צרכי היסוד של המדינה ומצד ההקשר הבין-לאומי עצמו.

קודם כל כמה מילים של ברכה לעצרת שנפתחה אמש. אני בטוח שהציבור כולו שוחף גם כאן וגם במקומות אחרים לחקוה כי האו"ם ייצא בשלום מן המשבר העובר עליו. אם כל הביקורת שיכולה להיות לנו או לאחרים על מעשיו ועל מחדליו של האירוגן הבין-לאומי,

נועד לו חפקיד לא כבוטל כמקום פגישה וביטוי לנציגי עמים בעלי השקפות
וכמכשיר היסטורי לעידוד שיחורום של עמים באסיה ובאפריקה. אין באירגון
האומות אלא מה שיש באומות עצמן. אין הוא יכול, לעתים קרובות, להתגבר
על חולשות הנובעות מעמדות של אומות, עמדות המוכתבות לא חמיד על-ידי
שיכולים לגופו של ענין. בכל זאת ירשם לזכותו של האו"ם מעשה גדול
הן בהפגת מתיחות בין-לאומית והן בשיחורור עמים ובפיתוחם.

שוב נחונים עתה ענינים סיוניים שלנו בסדר היום של מועצת

הביטחון, והכוונה היא למצב בגבולינו עם סוריה.

מצד עניינינו החיוניים שלנו הדבר ברור: אין ישראל יכולה

להשלים עם פגיעה בגבולותיה בישוביה ובחושביה. אין ישראל יכולה

להסכים שיתרון טופוגרפי יתן לחוקפנים ולמרצחים תעודת הסינות

מפני הגנה פעילה מצידנו.

במישור הבין-לאומי אפשר לקבוע, כי ההבנה לעמדתה של ישראל

גברה הפעם לעומת שנים קודמות. בכל זאת עדיין יש צורך להתריע על

סום יסודי בגישה האירגון הבין-לאומי: יחס שווה כביכול אל התוקפן

ואל המתגונן. ההבדל בין תוקפנות הסורים, שפתחו באש על סיוור ואחר-

כך על ישובים, לבין החגוננותינו שלנו צריך להיות ברור מבחינה

בין-לאומית 'באו"ם ממש כשם שהוא ברור מבחינה עניינית לנו כאן.

העובדה שמועצת הביטחון נכנעה מלחלות את הקולר בצוארם של

החוקפנים, מעידה על יחס של איפה ואיפה בחיפוי של שיוויון מדומה.

יחר על כן - זוהי ססיה מובהקת ממגילת האו"ם המחייבת משא ומתן של

שלום לפחרון מחלקות בין מדינות. כאשר באים ומזכירים את הסכמי

שביחת הנשק, אסור לשכוח שהם נועדו לשמש גשר לשלום, והדבר נקבע

בהסכמים עצמם. מדינות ערב, המחלמות ~~ממדינות~~ מקביעה זו, עושות את

ההסכמים פלסטר מבחינה מהותית ואין להבין מדוע לא יגיב על כך האו"ם,

לא יחבט את עלבונם של ההסכמים הללו ושל מגילת האו"ם גם יחד.

קשה להבין גם את כבלנותו של הארגון הבי"ל לגבי זעקות

שבר של נציגי ערב על מצבם של הפליטים. המדינות הערביות עצמן

הן מבקשות להנציח את מצוקתן, או אף ליצור מצוקה אף באופן מלאכותי,

על-ידי התאכזרות. ~~במ-בעלגבם~~ הערבים מעלימים את העובדה כי

כמחצית הפליטים נקלטו וכי יש בכוחם לקלוט גם את האחרים ובכלל

משמשים בוטפריס מנופחית.

המלל השנתי של הערבים טביב בעייה הפליטים, הוא רק אחד הגינוריים של החוקפנות הגוברת בחטולה הערבית. הדבר שעלינו לזכור כל הזמן הוא שהחטולה הזאת, המעוררת שאן נפש מצד עצמה, היא גם אחד מאמציע ההכנה הנועדים להכשיר את הקרקע לחוקפנות מזויינת לעתיד לבוא. כאן עיקר הסכנה. נזדמן לי כמה פעמים ולהעיר כי אסור לנו להחפס לשאננות מפני הסימנים המעידים כי הערבים החיזשו מחוקפנות לאלתר. את מקומה של הרפקה הכיידית חפס החכנון לסווח ארוך, המזינה לחטוף במטיבות נוחות יותר מבחינה צבאית ומדינית. כשש שהדבר מחייב אותנו להישול כוחנו הכרתיע והמגן, ממשאבינו שלנו וככוח עזרתם של יידיים מן מחייב אותנו הדבר למאמי הטברה בזירה הבי"ל.

המאמץ החטמולחי הערבי נעשה מחוצף יותר ונשען על כלאכת כזב בי"ל. יש בדעה הקהל העולמי סימני התפקחות. יש לצייך בטיפוק את ראשיה סיכולו של הנסיון הערבי לנדות את ישראל ממשפחה שבעים ושבע המדינות המפתחות. תוך בעיטה גסה בכל נוהל בי"ל חקיין.

בהדרגה יכיר בוודאי העולם לדעה את הסילוף בטענה הערבית כאילו משקפת ההחלטה האנטי-ישראלית אבועידה המדינות הבלתי-מזדהות בקהיר את עידה כל המשחתפים. לנו כבר הבהירו מדינות רבות שהיו מיוצגות שם, כי אינן רואות מאכרזה ההלטה מחייבת וכי לא יבוא שום שינוי ביחסיהם הידידות שבינם לבין ישראל.

זדונן של כוונות השליטים הערביים נתגלה אולי בצורה

הסיפוטמאטיה ביותר במערכה שהם מנהלים נגד המסמך היהודי של הכנסיה
האגא האויקמניה בוחיקאן. זהו מסמך דחי טהור הבא לתת גט כריהות
לנכיונות כל דורות לחנוך את יתרות שנאת ישראל בדוקטרינה דתית של
הכנסיה העולמית. במלחמתם במסמך הזה כגלים שליטי ערב את זיקתם הנפשית
למסורות הכוזיות ביותר של האינטליגנציה בעולם כולו, כימות המן ועד
ימי הימלר.

ולבסוף רשהו על טוביל הכים. אינני צריך לחזור כאן עד מה
חיוניה לנו השקאה דרום הארץ, לפיחוח, לקליטה עלייה, להרחבת משקינו
התקא הקה החקלאיים. עשיתי זאת בהודמנויות רבות, נסיונם של שליטי
ערב להעמיד פני נגזלים ממים ולגייס את דעת הקהל העולמית ואת הטנגנון
הדיפלומטי למלחמתם במפעל פיתוח הנותן לנו חיים, עלה בחוהו. כוקל
ג- המאצי הערבי לפגוע בקשרינו עם השוק המשותף ומדינות גדולות רבות
להשתיה
יסבירוה לערבים כי אין לקננה את ידידותן אתן על ויחורו על ידידות
עם ישראל. ככל שתעטיק הכרה זו לחדור בלב הערבים חותק סכנת המלחמה
באיזור.